

Wie zijn kind liefheeft, spaart de roede niet

De terugreis naar Thadam, de stad der toveraars, ging uiteindelijk vrij snel. Je kon merken dat de Academieleden zelf niet zuinig waren met toverkracht.

De paarden trokken de witte brompoen voort over de hobbelige landwegen, die er door de novemberregen nat bij lagen.

In het rijtuig zaten vier passagiers. Eén volwassene en drie jongeren.

Rechter Pantaleon schreef met zijn rechterhand een verslag van de gebeurtenissen van die avond, terwijl hij met zijn linkerhand achteloos de weg samenvouwde. Het was een ingewikkelde bezwering, maar hij besteedde er nauwelijks aandacht aan, zoals een muzikant die zijn partituur perfect in de vingers heeft. Zijn haar hing als een elegante golf om zijn gezicht; ondanks de storm van die avond zat er niet één lokje verkeerd.

Tegenover hem zat zijn zoon Thibald te niksen. Net als Charlie en Sapodila was hij nog maar een Ploeteraar, een beginneling in de magie. Maar hij voelde dat er een grootse toekomst voor

hem was weggelegd, en met de arrogantie van een vijftienjarige probeerde hij onopvallend de gezichtsuitdrukking van de rechter te imiteren, als een jongere kladversie van zijn vader. Het liefst had Thibald zijn gezag doen gelden op de twee andere passagiers van de brompoen – hun toeschreeuwen, misschien zelfs een klap geven – maar zij hielden zich gedeisd en gunden hem niet de minste aanleiding.

Ten einde raad ging Thibald nog wat breder op het bankje zitten, wijdbeens, om Sapodila te hinderen die zo'n twintig minuten eerder naast hem had moeten plaatsnemen. Zijn been leunde nu zwaar tegen de volle dij van het meisje en hij hoopte dat ze zich daar ongemakkelijk bij zou voelen. Met een beetje geluk zou ze haar kalmte verliezen en in woede uitbarsten, waarna hij haar zou mogen straffen. De jongen tegenover haar, Charlie, zou zich ermee bemoeien en dan zou Thibald hem met een paar rake betoveringen op zijn plaats zetten. In theorie had een Ploeteraar maar een beperkte hoeveelheid toverkracht tot zijn beschikking, maar dankzij zijn perlum, een soort parel met daarin de herinnering van een toveraar, die hij onopvallend aan zijn insigne had bevestigd, was zijn magievoorraad bijna onuitputtelijk. Hij kon dus toveren zoveel hij wilde en zijn vader zou vast diep onder de indruk zijn als hij zag wat een vorderingen zijn zoon de laatste tijd had gemaakt.

Jammer genoeg schoof Sapodila opzij, tot tegen de wand van de brompoen, en verborg ze haar ongemak achter een lang gordijn van blonde haren. De brede rand van haar punthoed leek zelfs nog meer omlaag te gaan hangen, om haar nog beter te verhullen. Dat was op zich al een lichte vorm van verzet, maar Thibald kon er niets van zeggen. Bovendien had Sapodila zich verschanst achter haar dikke brillenglazen, achter haar blik zelfs. Ze had zich diep in zichzelf teruggetrokken.

Charlie, die tegenover haar zat, wist dat ze doodsbang was

voor hun bestemming: Sint-Tuchtemis. Zelf wist hij er niets over, behalve dat het een plek was waar jonge toveraars naartoe werden gestuurd als ze een onvergeeflijke misdaad hadden begaan. Of iets onvergeeflijk was, hing dan weer sterk af van de vraag of de overtreder tot de Thadamse elite behoorde of niet. Sapodila had er al eens gezeten en bewaarde daar zulke slechte herinneringen aan dat ze al beefde bij de gedachte dat ze er weer naartoe moest.

Charlie was lang en al flink gespierd voor zijn leeftijd, had een donkere huid en ging piekfijn gekleed, dankzij een betovering van zijn sapeurhoed – of liever gezegd de sapeurhoed van meester Lin. Hij had hem mogen houden van de grote toveraar, die officieel Vorderling was maar eigenlijk veel beter verdiende.

Charlie bekommerde zich niet echt om de toekomst. Het heden en het verleden hielden hem al genoeg bezig. Een paar uur eerder had hij de Ruiters, de Allegorie van de Dood, in zijn hoed gevangen, en hij had beweerd dat vrouwe Melisse hem tijdens een gevecht had gedood. De Academie wist niet goed of ze hem moest geloven, maar was ziedend. Dat had Charlie wel verwacht. De Academie mocht dan met de hand op het hart verklaren dat ze zich niet met duistere praktijken inliet, maar ze gebruikte de Ruiters wel als haar grootste troef. Want de Academieleden liet hij met rust, waardoor ze zo goed als onsterfelijk waren, maar dat was nog niet alles. Toverkracht, een schaars en kostbaar goedje dat was gerantsoeneerd, zat opgeslagen in het geheugen van toveraars. Door met zijn lange zeis hun herinneringen te stelen, bouwde de Ruiters een enorme voorraad toverkracht op. Vrouwe Melisse, Charlies grootmoeder, had daar de tol voor betaald. Ze had zich tegen de Academie willen verzetten. Dus had de Ruiters haar geheugen leeggeroofd, nadat ze een afschuwelijke deal hadden gesloten, met Charlie als inzet.

Hij herinnerde zich de dag waarop ze bij hen was gekomen,

In de zak van haar jurk ritselde haar spreukenboek onrustig met zijn bladzijden en af en toe legde Sapodila haar hand er even op om het te kalmeren.

Ze had geen familie meer, behalve meester Lin, die ze min of meer als haar vader beschouwde. Toen hij was gearresteerd omdat hij Charlie had beschermd, was ze ingestort. Meester Lin was ertoe veroordeeld een molmkop te worden, dat wil zeggen dat hij zou worden beroofd van zijn herinneringen. Charlie bedacht dat de uitvoering van die straf wel even op zich zou laten wachten, want daarvoor had de Academie de hulp van de Ruiters nodig. Dat was tenminste een troost. Maar zou Sapodila dat ook beseffen?

Charlie had haar gerust willen stellen. Omdat hij zijn hand niet naar haar kon uitsteken, probeerde hij haar blik te vangen. Sapodila had haar ogen neergeslagen, dus liet hij de zijne zo zwaar mogelijk op haar rusten in de hoop dat ze het gewicht zou voelen. Toen ze eindelijk opkeek, greep Charlie zijn kans en keek diep in haar ogen. Ik ben hier. Je bent niet alleen. We zijn samen. Geleidelijk voelde hij hoe ze weer terugkeerde naar het hier en nu.

Er vielen nu lichtstralen door de raampjes naar binnen en de brompoen schokte zachtjes, alsof ze over kasseien reden. De rechter had zijn linkerhand in zijn schoot laten zakken en vouwde de weg niet langer samen. Charlie nam aan dat ze Thadam binnenreden.

De brompoen minderde vaart. Abrupt stakte het hoefge-trappel en de rechter opende het portier om uit te stappen. Charlie kon voelen dat zijn kat Sherwood, die druipnat en als een hoopje ellende op het dak van het voertuig zat, behoorlijk pissig was na deze reis.

Nog even geduld, fluisterde hij hem via zijn gedachten toe. In ieder geval was het gestopt met regenen.

‘Gefeliciteerd, jullie krijgen een nieuwe halsband!’ beet Thibald hun toe.

Sapodila wendde haar blik af van Charlie en keek ongerust naar buiten. Hij volgde haar voorbeeld. De brompoen stond op een akelig uitzierend plein voor een imposant, zwart gebouw met tralies voor de ramen. Door de eerdere stortbui droop er hier en daar nog water naar beneden, waardoor de gevel leek te huilen.

‘Dat is het bureau van de burgerwacht,’ fluisterde Sapodila. ‘We zijn op het Twee Algoritmenplein.’

Inderdaad zagen ze dat de rechter voor de grote koetspoort grapjes stond te maken met zijn gesprekspartner, een in het rood geklede burgerwachter met lang bruin haar. Charlie was hem al eens tegengekomen. Het was kapitein Corvus.

Na een poosje kwam de rechter hun kant weer op. Hij had twee kettingen in zijn hand, met aan elk daarvan een minuscuul zandloperkje.

‘Jullie krijgen twee heugels per maand, meer niet,’ zei hij triomfantelijk. ‘Dat zal jullie criminele neigingen wel intomen.’ Zijn stem klonk warm en vol, als een hobo.

‘Wat zijn heugels?’ vroeg Charlie.

Thibald schaterde het uit. ‘Dat hij dat niet eens weet!’

Zijn vader wierp hem een geërgerde blik toe. ‘Een heugel,’ antwoordde hij op geleerde toon, ‘is de eenheid van magie, zoals een meter de eenheid is van lengte, en een liter van inhoud. En hang nu maar jullie insignes om.’

Charlie en Sapodila gehoorzaamden. De ketting was kort en ging maar moeilijk over hun hoofd. Zodra het was gelukt, voelde Charlie iets branden op de plaats waar de zandloper zijn borst raakte. Gelukkig trok dat gevoel snel weer weg.

‘De nieuwste generatie is onmogelijk af te doen. Ik zeg dat vooral tegen u, jongedame, voor het geval u een tweede keer mocht willen proberen ons zomaar te verlaten. Dat ontspoorde

gezin van u heeft in het verleden wel meer stunts uitgehaald, maar daar komt nu een einde aan! U kunt hoe dan ook niet tippen aan uw broer. Knoop dat maar in uw oren en hou u gedeisd.'

'Bovendien heeft vader je leverancier van valse insignes naar het Purgatorium gestuurd,' verklaarde Thibald met een stem die droop van de voldoening. 'Je hoeft dus niet meer op een nieuw insigne te rekenen!'

Stralend wendde hij zijn gezicht naar zijn vader. Hij was net een jong haantje dat trots met zijn drie veren pronkte. Maar de rechter wierp hem een blik vol walging toe.

'We zijn bijna bij Sint-Tuchtemis,' zei hij alleen.

Inderdaad hadden de paarden hun regelmatige draf hervat. Kort daarop werd de brompoen hevig dooreengeschud, waardoor de passagiers bijna tegen elkaar aan werden gesmeten. Ze hadden de weg verlaten en reden nu over een zandpad.

Door het raam zag Charlie dat de lantaarns en de huizen steeds verder uit elkaar stonden. Al snel waren er alleen nog maar bomen en weilanden, waarin Charlie vaag vogelverschrikkers onderscheidde. Tegen de strutsters, wist hij, zodat geen enkele niet-toveraar per ongeluk in Thadam verzeild zou raken.

Het was nu echt koud. Ze reden al een minuut langs een groot meer toen de brompoen definitief tot stilstand kwam.

'Uitstappen.'

Charlie sprong uit het voertuig. Sapodila was kleiner dan hij, en onder het voorwendsel haar te helpen, gaf hij haar zijn hand en greep zijn kans om haar vingers in de zijne te klemmen. Het was een magere troost, maar het was beter dan niets.

'Ik ga met jullie mee,' zei Thibald. Zijn stem klonk anders.

'Je loopt heus geen gevaar als je hier blijft zitten wachten, kleine broekschijter,' antwoordde zijn vader vinnig. En hij sloeg het portier voor zijn neus dicht.

Een paar meter bij hen vandaan stond vlak aan het water een monumentale burcht, bestaande uit drie onderling verbonden torens, zwaar en gedrongen als padden. Ze zagen er zo zelfingenomen uit dat Charlie een huivering niet kon onderdrukken. Het meer erachter was zwart en er hing nevel boven de waterkant.

De rechter stond nu voor de poort. Hij schraapte geïrriteerd zijn keel en de ophaalbrug werd neergelaten. De kettingen knarsten vervaarlijk, alsof ze zich verplicht voelden een bijdrage te leveren aan de lugubere sfeer.

Ondertussen kwam Sherwood van het dak van de brompoen. In een hoekje van zijn bewustzijn voelde Charlie hoe zijn kat via een wiel op de grond sprong, waarna hij stilletjes naar hen toe sloop. Sherwood zag er belabberd uit, hij was doorweekt en in staat een draak aan te vliegen.

‘Precies op tijd voor het nagerecht!’ riep een zangerige mannenstem.

Ze kwamen uit op een grote binnenplaats. Sherwood schoot rakelings langs de muren en door zijn ogen, een soort nachtkijkers, zag Charlie wat hem zo aan die plek stoorde: het was er helemaal leeg. Geen bankje, geen lantaarn, de stenen waren zo naakt dat je bijna last kreeg van plaatsvervangende schaamte.

De rechter liep in de richting van een deuropening die zich als een goudachtige, lichtgevende rechthoek in het donker aftekende.

‘Mijn beste Lodewijk Corvus!’ riep hij een tikje uit de hoogte.

Charlie sperde zijn ogen open. Corvus? Net als de in het rood geklede kapitein van de burgerwacht die ze een paar minuten eerder in de stad hadden gezien? Hij nam de persoon die hen opwachtte nauwkeurig op. Het was een heel knappe man, zijn haar keurig in model. Zijn hele gezicht glimlachte, behalve zijn ogen, die iets ontwijkends hadden. Op zijn arm zat een

dik, blauw reptiel met korte, geklauwde pootjes en een rode satijnen strik om zijn nek. Aan zijn voeten stonden nog twee van zulke beesten, het ene met een groene strik, het andere met een gele. Ze kronkelden met hun gedrongen lijfjes aanhankelijk tegen de enkels van hun baasje aan, en Charlie voelde meteen een diepe afkeer.

‘Dus dit zijn onze twee jonge crimineeltjes,’ zei de man, die echt het hoofd van een directeur had, op beminnelijke toon. ‘Welkom in Sint-Tuchtemis!’

Hij had een heel vaderlijke manier van doen en sprak tegen hen alsof het allemaal niet zo erg was en ze onder gelijkgestemden waren.

‘Dit meisje ken je al,’ antwoordde de rechter. ‘Sapodila Butternut is al eens eerder veroordeeld!’

Hij streek een blonde lok uit Sapodila’s gezicht en hief haar kin omhoog, om haar beter te laten zien. Charlie vond dat gebaar smerig en ongepast. Maar voordat hij kon reageren, blies zijn kat vanuit de schaduw waar hij verscholen zat.

Toen begon het reptiel op de arm van de directeur sissend te fluisteren: ‘Je zzzzou zzzzeggen dat de jongen een magiedier bezzzzit. Je zzzou zzzzeggen dat het een kat isssss.’

Charlie zette grote ogen op en de directeur moest er hartelijk om lachen. Hij leek bijna sympathiek.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je nog nooit een gerucht hebt gezien?’ Met een sierlijk gebaar wees hij een voor een zijn drie reptielen aan. ‘Mag ik je voorstellen: Mompel, Roezemoes en Grommel. Deze kleine schatten helpen mij de discipline te handhaven in dit oord.’

Hij krabbelde over de kop van het dier dat hij vasthield en het reptiel kronkelde van genot en klapperde voldaan met zijn lange, rimpelige snuit. Er dropen sliertjes kwijl uit, maar de directeur sloeg daar geen acht op.

‘Het houden van een magiedier is natuurlijk niet verboden, ook al is het hier niet gebruikelijk. Daar staat tegenover dat jij wel verantwoordelijk wordt gehouden voor zijn gedrag, jongeman. Als hij schade aanricht, staan daar straffen op, en geloof me, die doen mij nog meer pijn dan jou.’

De rechter grinnikte. Het was allemaal heel beschaafd.

‘Je zult je niet vervelen met deze twee, mijn beste Lodewijk. Ik zal je zeer binnenkort mijn verslag doen toekomen. Je zult zien dat ik behoorlijk wat met ze te stellen heb gehad!’

‘Hebt u ze al berecht?’

‘Morgen! Je ontvangt de oproep heel gauw. En nu, mijn beste, ga ik weer eens op huis aan. Ze zijn helemaal van jou!’ De rechter groette hem vluchtig en liep weg.

‘De groeten aan uw vrouw!’ riep de directeur hem nog na.

‘Ga nou niet te familiair doen,’ zei de rechter terug. En toen verdween hij.

Charlie en Sapodila bleven alleen achter met Lodewijk Corvus. Charlie had het gevoel dat de beschaafde minachting waarmee de rechter de directeur had behandeld, hem een tikkeltje had geërgerd. Maar heel snel had de directeur weer een perfect uitgestreken gezicht.

‘Hierlangs, jongelui. Jullie kameraadjes zijn in de eetzaal.’

Lodewijk Corvus zette zich in beweging en Charlie kon zien dat hij op zijn rug een heel ingewikkelde vlecht droeg met drie strikken van rood, groen en geel satijn. Het gerucht dat hij op zijn arm had, sprong met zijn korte pootjes op de grond en rende met zijn buik over de vloer slepend achter zijn twee makkers aan, om algauw uit het zicht te verdwijnen.

‘Het grootste deel van de instelling is ondergebracht in de drie torens van de burcht,’ legde de directeur uit. ‘In de Toren van het Gouden Been bevinden zich de slaapzalen van de meisjes en die van de jongens, en ook de kamers van de bewakers –

dat is niet veranderd sinds jouw verblijf hier, jongedame. Je zult geen moeite hebben de weg te vinden. De harnessen zijn er goudkleurig. De eetzaal, de bibliotheek en het klaslokaal voor de kleintjes zitten in de Toren van de Wasvrouwen, met de groene harnessen. Jullie klaslokaal bevindt zich in de Toren van de Raadselachtige Verbanden. Mijn kantoor en mijn slaapkamer zijn op de verdiepingen daarboven. In die toren zijn de harnessen rood. Simpel, nietwaar?’

Terwijl ze achter de directeur aan liepen, gaf Charlie zijn ogen de kost. De zeer hoge plafonds werden opgeslokt door het duister. De verlichting moest komen van olielampen met zwak gloeiende vlammetjes. Erg doeltreffend waren ze niet: ze verspreidden meer rook dan licht.

‘Ik ben volgens mij als directeur niet de moeilijkste. Al mijn jonge gasten hebben hier een zekere vrijheid. Toch raad ik jullie aan niet over de schreef te gaan, want ik kom er uiteindelijk altijd achter. Ik ben al meer dan twintig jaar de best ingelichte man van Thadam! Ik krijg niet altijd de erkenning die ik verdien, maar dat komt nog wel.’

Aan weerskanten van de gang stonden middeleeuwse harnessen opgesteld. Charlie had de indruk dat ze daar stonden om hen in de gaten te houden. Ze waren helemaal groen, wat waarschijnlijk betekende dat de Toren van de Wasvrouwen niet ver weg was. Aan de muren hingen schilderijen. Toen hij er een wat beter bekeek, zag hij dat het een jongetje voorstelde, met zijn achterste omhoog, dat een goed pak slaag kreeg. En op elk schilderij werd een andere lijfstraf uitgebeeld. Het was een vuurrode parade van nagloeiende wangen, gestriemde ruggen en afgetuigde benen. Het had niet alleen iets dreigends, het was ook van een vreselijk slechte smaak.

‘Naar buiten gaan is toegestaan en wordt zelfs aangemoedigd, binnen de grenzen van wat redelijk is. Ik hoor graag geheim-